

Arrest

nr. 61 627 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. WAUTHELET, die *loco* advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 6 december 2008 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum voor negentien dagen afgeleverd door de Duitse overheden.

Hij wenst in het huwelijk te treden met B.B., een tot tijdelijk verblijf in België gemachtigde vreemdeling.

Een politieverslag van 7 mei 2009 vermeldt dat er geen concrete aanwijzingen zijn van een schijnhuwelijk.

Op 30 mei 2009 treedt verzoeker in het huwelijk met zijn partner B.B.

Op 15 juli 2009 wordt bij de Belgische ambassade te Pristina (Kosovo) voor verzoeker een aanvraag ingediend voor een visum gezinshereniging.

Op 6 oktober 2009 wordt dit visum toegestaan, verzoekers verblijf wordt beperkt tot de duur van het verblijf van zijn partner. Dit verblijf wordt op dat moment toegestaan tot 17 mei 2010.

Op 10 december 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 17 mei 2010.

In maart 2010 doet verzoeker aangifte van een adreswijziging.

Op 18 maart 2010 legt de echtgenote van verzoeker klacht neer wegens schijnhuwelijk.

Op 24 maart 2010 wordt verzoeker verhoord door de politie.

Op 2 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 47 833 van 6 september 2010 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 30 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2010 wordt een samenwoningsverslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet samenleven, dat verzoeker inwoont bij zijn zus en schoonbroer en dat verzoeker en zijn echtgenote van plan zijn om te scheiden.

Op 20 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 13§4 van de wet 15.12.1980 en het artikel 26/5§2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde:

P., B.

geboren te V. op 01.08.1986

onderdaan van Kosovo

verblijvende te (...)

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993:

(...)

x de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks-gezinsleven meer (art. 13, §4, 3° W.)

Uit een samenwoningverslag d.d. 12.10.201, opgemaakt door de lokale politie van Koninglo blijkt dat er geen samenwoning is tussen beiden echtgenoten. Tevens werd vermeld dat enkel P. B. effectief op dit adres verblijft doch zijn echtgenote B. B. niet. P. en B. zijn aan het scheiden. P. B. gaat alleen inwonen bij zijn schoonbroer en zus.

Bovendien is er voor B. B., In functie waarvan betrokkene naar België kwam, een voorstel tot ambtelijke schrapping sedert 02.12.2010.

Daarbij bevestigen de gegevens uit het rijksregister, dat er sedert 29.03.2010 geen sprake meer geweest is van samenwoning tussen beide echtgenoten.

Uit een politieverhoor .dd. 18.03.2010 blijkt het volgende:

Mevrouw B. B. verklaarde het volgende:

"Ik wens aangifte te doen van schijnhuwelijk lastens mijn echtgenoot P. B.

De eerste maanden na ons huwelijk hadden wij een normale relatie en was alles normaal tussen ons, net als voor ons huwelijk. Zelf heb ik nog steeds een tijdelijke verblijfsvergunning voor telkens één jaar, deze loopt af in mei. Ik heb nadien normaal recht op een verblijfsvergunning voor telkens vijf jaar, dit op basis

van regularisatie. Hij is ervan op de hoogte. Ik heb tot gisteren gewerkt in D. A., mijn contract is nu gestopt en ik zal een uitkering krijgen maar ga terug op zoek naar werk.

Het gedrag van B. is gewijzigd sinds hij zijn Belgische verblijfsdocumenten kreeg, een drietal maand geleden. Kort daarna kreeg hij ook een arbeidskaart. Hij is ingeschreven als werkzoekende bij VDAB maar heeft nog geen werk en krijgt nog geen uitkering. Ik stond dus volledig in voor de onkosten van het huishouden, hij had zelf geen spaargeld of inkomen. Zijn zus gaf ons geen steun, hoogst uitzonderlijk eens 50 euro of zo.

Hij heeft een zus in Vilvoorde, waar we voorheen vooral samen eens op bezoek gingen. Nu gaat hij steeds alleen bij haar, en dit voor meerdere dagen. Als hij dan zegt dat hij voor een weekend bij haar gaat, blijft hij vijf of zes dagen weg. Zijn zus beschouwde ik voorheen als een vriendin, zij steunde mij ook, nu kiest ze plots zijn kant, zonder dat ik hiervan de reden ken. Als ik haar belde om te vragen waarom mijn man bij haar bleef, zegde ze dat "ze hem niet wilde missen".

Als ik ging werken deed hij ondertussen een deel van het huishouden, maar de laatste tijd doet hij dat ook niet meer.

Wij gingen samen regelmatig eens weg en hadden sociale contacten, deze zijn ook weggefallen. Hij heeft zelf geen vriendenkring in St-Niklaas, als hij weg gaat is het voor zover ik weet steeds bij zijn zus.

Ik heb hem al concreet gevraagd of hij iemand anders heeft leren kennen, maar hij zegt dat dit niet het geval is.

Omdat hij de laatste weken meer bij zijn zus is dan bij mij, heb ik hem gezegd dat ik de relatie wens te stoppen en dat hij zijn kledij moet komen halen, hij heeft dit afgelopen zondag ook gedaan.

Hij heeft voorgesteld om zes maand apart te leven, en dan eens opnieuw contact op te nemen om te praten. Ik vind dit geen oplossing en vermoed dat hij alles gewoon wil uitstellen tot ikzelf mijn vaste verblijfsvergunning heb zodat hij ook zekerder is van zijn verblijf.

Hij wil plots ook dat ik volledig naar hem luister en doe wat hij wil, ik vind dit niet normaal: ik heb de mentaliteit van hier en hij vond dit steeds normaal, nu plots niet meer.

Ik heb bij discussies met hem ook een viertal maal slagen gekregen van hem. Het waren slagen met zijn vlakke hand in mijn gezicht. Ik heb hiervoor geen dokter geraadpleegd en geen politietussenkomst gevraagd, omdat ik ons huwelijk een kans wou geven. Ik ben vast van plan om te scheiden en zal een Vrederechter raadplegen om hem de toegang tot de woning te laten ontzeggen"

De heer P. B. verklaart het volgende :

"Na ons huwelijk hadden wij een heel moeilijke relatie: ik werd steeds door haar onder druk gezet, ik had het emotioneel heel moeilijk wegens haar gedrag, zij riep en huilde veel. Ze verbood me alles, ik mocht zelfs niet buiten van haar en ze verbood me toegang tot het internet.

Later in zijn verhoor verklaart hij tevens het volgende:

Ik keek veel tv en internet, en deed het huishouden.

Met haar vader heeft ze geen contact, met haar moeder heeft ze problemen, Ik heb haar eens op een zachte manier proberen overtuigen bij een psychiater te gaan maar dat wou ze niet"

Uit een verhoor van de zus van P. B., de genaamde P. F., blijkt dat B. B. en P. B. drie dagen op bezoek geweest zijn bij de moeder van B in Kosovo, waarmee ze dan zware ruzie had.

Uit een verhoor met de voormalige pleegmoeder van B. B. blijkt dat zij wel degelijk contact heeft met het voormalige pleeggezin. De voormalige pleegmoeder dat B. eerlijk is, zeer naïef en beïnvloedbaar. Ze had hen ook verteld dat ze reeds geslagen werd door haar man, hetgeen de pleegouders reeds vermoedden.

Zij verklaren tevens dat zij inderdaad een zeer moeilijke jeugd gehad heeft en zij hiervoor jaren geleden psychologische begeleiding voor haar hebben gezocht, dat zij nu nog steeds emotioneel gevoelig zijn maar geen medicatie nemen of moeten nemen.

Verder verklaart P. B. dat B. B. - nadat hij terug thuis kwam nadat hij een weekend weggebleven was tot de woensdag - een handvol pillen ingeslikt en was gaan liggen. Kort nadien werd ze heel agressief en heeft ze een keukenmes genomen; dat vond hij te ver gaan en hij heeft toen besloten niet meer bij haar te blijven. Hij had haar het mes kunnen afnemen en haar proberen kalmeren. Hij is de volgende morgen doorgedaan en niet meer teruggekeerd, enkel nog om zijn kledij te gaan halen toen ze niet thuis was.

De politie gaf als opmerking en vraag aan betrokkene. "U zegt me dat een slikken van een handvol pillen de indruk geeft van een mogelijke zelfmoordpoging: daarop antwoordt betrokkene het volgende;

Ik heb haar proberen te kalmeren en haar water en koffie gegeven, ik weet niet wat ik moest doen en was in paniek, ik wist het nummer van de hulpdiensten niet en het was 22.00u 's avonds.

Be. verklaart tevens het volgende:

"Dat het juist is dat zij voor het huwelijk zwanger was van mij, ze heeft echter zeker geen abortus laten plegen onder druk van mij of mijn familie. Wij hebben dit met elkaar besproken en we hadden geen middelen om een kind op te voeden. Ik en mijn familie vonden inderdaad dat het in die omstandigheden niet aangewezen was een kind te hebben. Er was zelfs geen verwarming en nauwelijks meubilair in ons

huis toen. Ik had geen schulden bij mijn broer en die zette mij zeker niet onder druk, ik begrijp niet waar ze dit haalt."

Bl. verklaarde het volgende:

"Voor ons huwelijk was ik zwanger, maar hij wilde dat kind niet omdat we hiervoor nog niet de financiële mogelijkheden hadden. Zijn familie heeft hem hiervoor ook een deel onder druk gezet. Hij had schulden bij zijn broer en deze zegde hem dat, als we besloten het kind te houden, hij dadelijk zijn geld terugste."

Van een werkelijk gezinsleven kan hier geen sprake zijn.

(...)"

Op 11 februari 2011 wordt het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van verzoeker afgenomen middels een bijlage 37.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Het eerste middel is genomen van de schending van het artikel 62 van de wet van 15,12.1980 en van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang met de algemene beginselen, van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout;

de bestreden beslissing niet of inadequaat gemotiveerd is door delen van een politieverhoor dd 18.03.2010 weer te geven en bijgevolg te besluiten dat « Van een werkelijk gezinsleven kan hier geen sprake zijn " :

terwijl

bij toepassing van de bovenvermelde bepalingen de bestuurshandelingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, met precisering van de feitelijke overwegingen en de overwegingen in rechte waarop de beslissing zich grondt; de motivatie moet daarenboven adequaat zijn;

in casu werd ten gevolge van het eerste arrest dd 06.09.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de bestreden beslissing dd 02.04.2010 nietig verklaarde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf genomen waarin men verwijst naar het verhoor van partijen van voor de eerste beslissing en naar een buurtonderzoek ;

het arrest dd 06.09.2010 bepaalt dat « Uit geen enkel element in het administratief dossier blijkt of de Dienst Vreemdelingenzaken heeft onderzocht of het aangewezen kon zijn het verblijf in te trekken, dit terwijl een recentelijk voordien uitgevoerd onderzoek concludeerde dat er geen aanwijzingen waren voor het bestaan van een schijnhuwelijk. Evenmin werd een buurtonderzoek uitgevoerd, hetzij navraag gedaan bij het parket ondanks de vermeldingen van de dossiernummers in voormelde fax. » (wij onderlijnen) (arrest RvV 47 833 van 6 september 2010, RvV 55 138);

vervolgens stelt het bovenvermelde arrest dat «voorts wijst een aanvraag van een adreswijziging niet noodzakelijk op een scheiding der partijen, daargelaten de vraag of artikel 10ter van de Vreemdelingenwet vereist dat er een gezinsleven is, hetzij het ontbreken van samenwonen een voldoende reden tot de beëindiging van het verblijf is. »

in casu ging verzoeker ging inderdaad apart wonen van zijn echtgenote gezien zij zware mentale gezondheidsproblemen heeft en hij vreest voor zijn fysieke integriteit;

de samenleving wordt bijgevolg bemoeilijkt door het gedrag van zijn echtgenote die evenwel zijn aanwezigheid nodig heeft;

verzoeker benadrukt nogmaals dat zijn echtgenote mentaal fragiel is zoals blijkt uit de bestreden beslissing, in concreto uit de verklaringen van de voormalige pleegmoeder van B. B. en van verzoeker ; de verklaringen van de echtgenote van verzoeker aangaande een schijnhuwelijk moeten bijgevolg met een korrel zout genomen worden, te meer daar de zus van verzoeker bevestigt dat verzoeker en zijn echtgenote drie dagen doorgebracht hebben in Kosovo ;

de echtgenote van verzoeker verklaart eveneens dat zij een procedure zal inleiden voor de vrederechter terwijl tot op heden niet gebeurde ;

integendeel, de echtgenote van verzoeker, die reeds een eerste maal zwanger is geweest van verzoeker, liet verzoeker onlangs weten opnieuw van hem zwanger te zijn ;

deze elementen wijzen erop dat desondanks het gebrek aan feitelijke samenleving, weldegelijk sprake is van een relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote ;

de feitelijke scheiding van verzoeker kan bijgevolg niet als een gebrek aan familiaal leven beschouwd worden:

gezien de foute interpretatie gegeven aan deze feitelijke scheiding beging de tegenpartij een manifeste beoordelingsfout;

de tegenpartij moet daarenboven aantonen dat zij een evenwicht heeft willen bewaren tussen het doel van de bestreden beslissing en de schending van het recht van verzoeker op een familiaal en privéleven, waarop uitgebreider ingegaan wordt in het tweede middel ; dit blijkt echter niet uit de bestreden beslissing (RvSt. n° 100.587, 7 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be>). De bepalingen uiteengezet in het eerste middel werden bijgevolg geschonden.

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het onderdeel van het middel waarin de schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" wordt aangevoerd, onontvankelijk is. Er wordt immers niet aangegeven welk aspect van dit veelzijdig beginsel precies geschonden wordt geacht.

Inzake de formele motiveringsplicht laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Ondergeschikt en in antwoord op verzoekers concrete kritiek benadrukt de verwerende partij dat in tegenstelling tot de eerste vernietigde beslissing, de huidige bestreden beslissing voornamelijk is gesteund op het negatieve samenwoningverslag van 12 oktober 2010, waardoor de beslissing tegemoet komt aan de motieven van het voorgaande arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit dit verslag blijkt dat de echtgenote niet op het adres van verzoeker woont en dat verzoeker en zijn echtgenote aan het scheiden zijn. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de vaststellingen van dit samenwoningverslag. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht verwezen naar de verklaringen van de echtgenote afgelegd op 18 maart 2010. Deze verklaringen zijn afdoende duidelijk en verzoeker kan niet ernstig stellen dat deze niet geloofwaardig zijn wegens mentale problemen van zijn echtgenote. De bewering dat zij opnieuw zwanger zou zijn van verzoeker blijft volkomen ongestaafd en blijkt niet uit de stukken van het dossier.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 4, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 26/5, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker en de vreemdeling bij wie hij zich kwam voegen geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker verwijst naar het eerste vernietigingsarrest van de Raad om te staven dat een aanvraag van een adreswijziging of het ontbreken van samenwoning niet volstaan voor een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker voert aan dat de feitelijke scheiding te wijten is aan de labiele mentale toestand van zijn echtgenote, dat haar verklaringen met een korrel zout moeten worden genomen, dat er nog geen procedure voor de vrederechter is ingeleid en dat zijn echtgenote zwanger is van hem, zodat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker heeft als echtgenoot van een in België tot tijdelijk verblijf gemachtigde vreemdeling een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 10*bis*, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, als familielid van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor beperkte duur.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 13, § 4, 3° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° (...)

2° (...)

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° (...)

5° (...)

(...).”

In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet, namelijk dat er geen werkelijk huwelijks- en gezinsleven meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. In de beslissing wordt verwezen naar politieverhoren van verzoeker, zijn zus en de echtgenote en naar een samenwoningsverslag van 12 oktober 2010 waaruit blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote, dat ze aan het scheiden zijn, dat er een voorstel tot ambtelijke schrapping is van de echtgenote en dat gegevens uit het rijksregister bevestigen dat er sinds 29 maart 2010 geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten.

Deze vermeldingen in de bestreden beslissing vinden steun in de stukken van het dossier. Waar verzoeker verwijst naar het vernietigingsarrest van de Raad in deze zaak, stelt de Raad vast dat volledig is tegemoet gekomen aan de vaststellingen in dit arrest. Er werd inmiddels op 12 oktober 2010 een samenwoningsverslag opgesteld door de lokale politie waaruit blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord over de relatie met zijn echtgenote. Uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote en dat ze van plan zijn om te scheiden. Verzoeker kan bijgevolg niet meer verwijzen naar dit arrest om aan te tonen dat de vaststellingen in huidige bestreden beslissing niet zouden volstaan.

Volgens rechtspraak van de Raad van State vereist een gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een gezinscel, een reële, echtelijke band, en dit ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Verzoeker voert aan dat er wel nog sprake is van een gezinscel omdat zijn echtgenote wegens haar psychische problemen zijn hulp nodig heeft en omdat ze zwanger is van hem. Verzoeker staft deze beweringen echter met geen enkel begin van bewijs. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de echtgenote op 18 maart 2010 heeft verklaard dat er sprake was van een schijnhuwelijk en dat zij wenste te scheiden en dat verzoeker op 12 oktober 2010 eveneens heeft verklaard dat hij wilde scheiden en dat hij bij zijn zus inwoont zonder zijn echtgenote. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de

gemachtigde om met vermelding van deze elementen te oordelen dat er *in casu* geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven. Deze vaststelling steunt op de stukken van het dossier en verzoekers beweringen in het verzoekschrift doen hieraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Waar verzoeker in het middel de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te raden of te specificeren waarop verzoeker hierbij duidt. Daar verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen welke rechtsregels of beginselen hij op welke wijze geschonden acht, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Het tweede middel is genomen van de schending van het artikel 10 ter § 3 van de wet van 15 december 1980, het artikel 22 van de Grondwet, het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout;

doordat

de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de familiale situatie van verzoeker en bijgevolg het recht op een privé —en familiaal leven schendt;

terwijl

het artikel 10 ter § 3 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar alle gevallen waarin de aanvraag van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis kan worden afgewezen;

dat dit artikel 10 ter § 3 van de wet van 15 december 1980 geenszins voorziet dat het recht op verblijf verdwijnt als de vreemdeling niet meer samenwoont met zijn echtgenote;

het artikel 10 ter § 3 van de wet van 15 december 1980 moet daarenboven verenigbaar zijn met het artikel 22 van de Grondwet en het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens die het recht op eerbied voor het privé -en gezinsleven waarborgen;

dit houdt bijgevolg in dat de echtgenoten de mogelijkheid hebben tijdelijk feitelijk te scheiden ;

de administratie mag het artikel 10 ter § 3 van de wet van 15 december 1980 niet op een disproportionele manier interpreteren:

oordelen dat geen gezinsleven meer bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote is bijgevolg een manifeste beoordelingsfout;

daarenboven heeft verzoeker vanaf zijn aankomst op het Belgisch grondgebied de nodige moeite verricht zich te integreren;

de beslissing uitvoeren houdt een inmenging in in het privéleven van verzoeker; deze kan niet disproportioneel zijn;

Het artikel 8 § 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens voorziet dat « Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”, wat met zich meebrengt dat de inmenging strict noodzakelijk moet zijn en evenredig met het nagestreefde doel;

De schending van het recht op gezins —en privéleven van verzoeker zou het strikt noodzakelijke ver te boven gaan teneinde het door de Belgische staat nagestreefde doel te verwezenlijken;

Bijgevolg worden de bepalingen in het tweede middel geschonden.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het onderdeel van het middel waarin de schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” wordt aangevoerd, onontvankelijk is. Er wordt immers niet aangegeven welk aspect van dit veelzijdig beginsel precies geschonden wordt geacht.

De verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 10ter, § 3 van de vreemdelingenwet, zodat verzoekers beweringen in dit verband niet ter zake doen. De bestreden beslissing werd genomen omdat de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, geen

of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden (artikel 13, § 4, 3° van de vreemdelingenwet).

Verzoekers bewering dat er een gezinsleven zou bestaan tussen hem en zijn echtgenote kan niet worden aangenomen nu uit het samenwoningverslag dat door verzoeker werd ondertekend, blijkt dat hij heeft verklaard niet meer onder hetzelfde dak te wonen met zijn echtgenote, niet te weten waar zij verblijft en dat ze aan het scheiden zijn. Voorts blijkt uit de verklaringen van de echtgenote dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeker kan derhalve niet dienstig een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM. Er is immers geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer tussen verzoeker en zijn echtgenote. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening van verzoekers recht op een privé- en gezinsleven.

2.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 10ter, § 3 van de vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet steunt op dit artikel maar wel op artikel 13, § 4, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 10ter, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat een gebrek aan samenwoning niet volstaat om te oordelen dat er geen gezinscel meer is, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM in samenhang met artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet, omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Verzoeker voert aan dat zijn privéleven geschonden wordt door de bestreden beslissing en vermeldt tevens zijn gezinsleven. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker niet van het Belgisch grondgebied wordt verwijderd. De bestreden beslissing houdt enkel in dat de verderzetting van verzoekers tijdelijk verblijfsrecht wordt geweigerd. Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoeker moeilijk kan voorhouden over een gezinsleven in België te beschikken, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel hij als zijn echtgenote hebben verklaard te willen scheiden, dat ze op verschillende adressen wonen en dat er geen kinderen zijn.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing en van de situatie zoals die blijkt uit de stukken van het dossier.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het dossier zoals hierboven reeds vermeld, blijkt dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België. Wat zijn privéleven betreft, wijst verzoeker op zijn integratie in België.

Alleszins, gezien het een eerste toegang betreft (weigering verblijf na een tijdelijk toegestaan verblijf), is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker of in zijn privéleven.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven of privéleven te handhaven. De Raad herhaalt dat er *in casu* geen sprake is van een werkelijk beleefd gezinsleven en wijst erop dat verzoeker inzake zijn privéleven enkel verwijst naar zijn integratie. De bestreden beslissing weigert het verblijf aan verzoeker, maar geeft hem niet het bevel om het grondgebied te verlaten. Het privéleven van verzoeker wordt dus niet verstoord door de bestreden beslissing, verzoeker toont dit alleszins niet met concrete gegevens aan.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker ten slotte zou menen dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets

heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET